

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 22 octombrie 2015 și a sentinței Judecătorei Ceadâr-Lunga din 10 iulie 2014, declarat de către inculpatul

Rusev Alexandr Iacov, născut la 30 mai 1982, originar și domiciliat în or. Ceadâr-Lunga str. Maischii 2.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 22.07.2013-10.07.2014
2. instanța de apel: 30.07.2014-22.10.2015
3. instanța de recurs: 10.02.2016-23.03.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Ceadâr-Lunga din 10 iulie 2014, Rusev Alexandr Iacov, a fost achitat de învinuirea adusă în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

2. Potrivit sentinței, Rusev A. a fost învinuit că, într-o zi de vară a anului 2010, data exactă nefiind stabilită de către organul de urmărire penală, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit de la Rusev Alexandr, bani în sumă de 240 dolari SUA, ce conform ratelor oficiale de schimb al BNM constituia suma de 2.942 lei, obligându-se să acorde ultimului ajutor pentru a comanda și instala în locuința acestuia o ușă la balcon, fără a avea intenții și posibilități reale de a-și îndeplini obligațiile asumate. Astfel după ce a sustras banii Rusev A. i-a cauzat lui Rusev A. prejudiciul material considerabil în sumă de 2.942 lei.

Potrivit învinuirii, acțiunile lui Rusev A., au fost încadrate în infracțiunea prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal – escrocheria, adică, dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut culpabil de săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal stabilindu-i

pedeapsă 3 ani închisoare, cu privarea dreptului de a ocupa anumite funcții și de a se ocupa cu activitatea, legată de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 2 ani.

În motivarea apelului declarat a invocat că:

- declarațiile părții vătămate au fost apreciate critic de către prima instanță, acestea fiind însă depuse corect și coroborează cu restul probelor administrate în speța dată;

- inculpatul avea de la bun început intenția de a-l deposeda de bani pe Russev A. acesta comunicându-i și termenul în cât timp va fi instalată ușa respectivă;

- nu s-a ținut cont de declarațiile martorului Peicova E.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 22 octombrie 2015, a fost admis apelul declarat, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Rusev A. a fost recunoscut culpabil de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal stabilindu-i pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale, echivalentul a 10.000 lei, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a se ocupa cu activitatea legată de gestionarea mijloacelor financiare pe un termen de 1 an.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a conchis prima instanță a adoptat o soluție pripită de achitare a inculpatului.

Instanța de apel a constatat, că Rusev A. într-o zi de vară a anului 2010, data exactă nefiind stabilită de către organul de urmărire penală, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit de la Russev Alexandr, bani în sumă de 240 dolari SUA, ce conform ratelor oficiale de schimb al BNM constituia suma de 2.942 lei, obligându-se să acorde ultimului ajutor pentru a comanda și instala în locuința acestuia o ușă la balcon, fără a avea intenții și posibilități reale de a-și îndeplini obligațiile asumate. Astfel după ce a sustras banii, Rusev A. i-a cauzat lui Russev A. prejudiciu material considerabil în sumă de 2.942 lei.

Prin acțiunile sale intenționate Rusev A., a comis infracțiunea prevăzută de art. art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal – escrocheria, adică, dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

În opinia instanței de apel, necătând la faptul, că inculpatul vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut-o, aceasta se probează prin declarațiile părții vătămate Russev A., martorilor Peicova E., Radulov N., și prin materialele cauzei și anume: ordonanța de începere a urmăririi penale din 07 noiembrie 2012 (f.d. 1, v. 1); prin telefonograma (f.d. 12, v. 1); raportul din 14 decembrie 2010 (f.d. 17, v. 1); hotărârea cu privire la anularea ordonanței 05 iulie 2011 (f.d. 37, v. 1); cererea din 01 iulie 2012 (f.d. 45, v. 1); ordonanța cu privire la recunoașterea părții vătămate din 07 mai 2013 (f.d. 51, v. 1); revendicare (f.d. 56-58, v. 1); scrisoare de însoțire (f.d. 68, v. 1); hotărârile instanțelor de judecată (f.d. 93, 94-95, 96, v. 1); recipisa (f.d. 99, v. 1); procesul verbal de confruntare din 17 martie 2013 (f.d. 100-10, v.1); ordonanța de atragere în calitate de învinuit din 18 iulie 2013 (f.d. 110, v.1).

Astfel, instanța de apel a stabilit, că probele expuse și cercetate suplimentar, confirmă vinovăția lui Rusev A. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Instanța de apel, a considerat, prima instanță eronat și în derogare de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală a apreciat probele administrate, astfel incorect a dispus achitarea inculpatului.

În continuare, instanța de apel a menționat, că în conformitate cu prevederile art. 52 Cod penal, componența infracțiunii se consideră totalitatea semnelor obiective și subiective stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune.

Mai mult, instanța de apel a statuat, că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, se exprimă prin dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere. Astfel, instanța de apel a reținut, că infracțiunea de escrocherie presupune că proprietatea altei persoane ce se dobândește printr-o metodă specială și anume, *înșelăciunea sau abuzul de încredere*, iar făptuitorul conștientizează că victima a fost lipsită de mijloacele sale, în urma comportamentului său fraudulos.

În asemenea circumstanțe, instanța de apel analizând acțiunile inculpatului în prezenta speță, a constatat că partea acuzării a prezentat suficiente probe ce dovedesc vina inculpatului în infracțiunea imputată, adică Rusev A. prin *înșelăciune și abuz de încredere* a obținut de la partea vătămată mijloace financiare pentru a acorda un serviciu, totodată acesta neavând intenția de a-și onora obligațiile și nici posibilitate reală.

La stabilirea pedepsei, instanța de apel conducându-se de prevederile art. 6, 7, 61, 75-78 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunilor comise, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de faptul că inculpatul anterior a mai fost judecat, se caracterizează pozitiv la locul de trai, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului a invocat că consideră, în sensul prevederilor art. 190 alin. (1) Cod penal, făptuitorul urma să dobândească ilicit bunurilor altei persoane prin înșelăciune și a abuz de încrederea cu cauzarea prejudiciului aceleiași persoane, însă din învinuirea înaintată rezultă că inculpatul la înșelat și abuzat de încredere lui Rusev A. dobândind ilicit suma de 200 dolari SUA, dar a cauzat prejudiciu lui Rusev C.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a-l respinge, deoarece recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, astfel motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală. Mai mult, criticile formulate de acesta nu sunt motivate sub aspectul casării

hotărârii recurate, ca fiind ilegală sau reaprecierea probelor în modul propus de către autor nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, stipulează că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală.

Din cuprinsul recursului declarat se reține că recurentul invocă ca temei de drept pct. 6) semnalând și pct. 8) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; acțiunile inculpatului nu au întrunit elementele infracțiunii.

Instanța de recurs menționează, că art. 427 are aliniate și subpuncte, care concret stabilesc temeiurile pentru declararea recursului. Recurentul în recursul declarat în partea dispozitivă a indicat alin. (1) p. 6) al articolului menționat, adică instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Astfel, acest alineat conține 5 temeiuri care pot fi invocate în recurs, însă recurentul nu a concretizat care din aceste temeiuri le pune la baza cererii înaintate și prin ce se confirmă aceste temeiuri.

În argumentarea temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, autorul recursului a indicat că, instanța de apel în decizia sa la mod general a redat acțiunile inculpatului, totodată eronat a admis apelul procurorului în sensul prevederilor art. 190 Cod penal, deoarece făptuitorul urma să dobândească ilicit bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere cu cauzarea prejudiciului aceleiași persoane, însă din învinuirea înaintată rezultă că inculpatul la înșelat și abuzat de încredere lui Russev A. dobândind ilicit suma de 200 dolari SUA, dar a cauzat prejudiciu lui Russev C.

Așadar, Colegiul penal, analizând textul deciziei recurate constată că, instanța de apel în hotărârea sa, a analizat și verificat cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, întemeiat considerând că situația de fapt, împrejurările și încadrarea juridică a infracțiunii comise de către inculpat, au fost corect reținute de către instanța de apel, nefiind încălcate prevederile art. 414 alin. (1), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, iar hotărârea adoptată cuprinzând și motivele pe care se

întemeiază soluția. În asemenea circumstanțe, temeiul de casare prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, nu este incident în prezenta cauză, iar cu privire la alegațiile recurentului invocate, precum că instanța de apel nu și-a motivat corespunzător soluția de condamnare adoptată în privința inculpatului și nu a dat răspuns întemeiat în condițiile legii asupra motivelor ce au stat la baza casării sentinței instanța de recurs remarcă considerentele rezultate din jurisprudența constantă a Curții Europene, potrivit cărora motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, ce nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, precum și faptul posibilității preluării de către o curte de apel în principiu a motivelor primei instanțe în cazul în care această instanță și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările ce confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, așa cum s-a procedat, în cauza dată. Deci, investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a stabilit situația de fapt și corect a concluzionat, că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza infracțiunii imputate inculpatului, fiind săvârșite anume de către inculpatul, Rusev A.

Referitor la alegațiile recurentului precum că infracțiunea imputată presupune, că înșelăciunea și abuzul de încredere cu cauzarea prejudiciului trebuie să fie cauzat aceleiași persoane, Colegiul le consideră ca neîntemeiate și declarative, deoarece din materialele cauzei reiese că Russev C. este mama părții vătămate, cu care locuiește în aceeași casa și duc un buget comun, astfel inculpatul prin înșelăciune și abuz de încredere a dobândit de la Russev A. o sumă de bani, neonorându-și obligațiile asumate. De menționat este faptul, că partea vătămată nu este angajat în câmpul muncii iar din declarațiile martorului Peicova E., rezultă că Russev C. transmitea bani de peste hotarele țării, destinați lui Russev A., pentru a face reparație locuinței. În asemenea circumstanțe instanța de recurs precizează că instanța de apel just a reținut, că în acțiunile inculpatului se regăsește atât latura obiectivă cât și cea subiectivă a infracțiunii imputate, acestea fiind descrise în decizia instanței de apel și menționate și la **pct. 5** al prezentei decizii.

Cât privește cerința invocată în recurs referitoare la faptul menținerii sentinței prin care a fost achitat, Colegiul penal se va expune asupra acestuia la sinteza incidenței temeiului pentru recurs semnalat și prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Sub aspectul situației de “neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura causală dintre acestea).

Analizând textele hotărârilor judecătorești atacate instanța de recurs consideră, că, semnalarea prezenței temeiului de recurs menționat supra nu este aplicabil din punct de vedere al prezentei erorii de drept, ce ar servi ca temei de implicare a

instanței de recurs în sensul casării hotărârilor judecătorești adoptate în această cauză.

Din studiul hotărârilor judecătorești, în prezenta speță, se constată că, concluziile instanței de apel privind vinovăția inculpatului în săvârșirea escrocheriei, au fost bazate pe cumulul de probe enunțat în punctul 5. al prezentei decizii. Așa cum reiese în mod evident din lucrările dosarului, instanța de apel a dat deplină eficiență probelor cercetate, evaluându-le în mod unitar și evidențiind aspectele concordante ce confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii, ce i-a fost imputată prin rechizitoriu.

După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care martorii și partea vătămată au relatat informațiile cunoscute de ei și care întemeiat au permis de a conchide vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, făcând o apreciere obiectivă și corectă a tuturor probelor.

Generalizând cele expuse mai sus, Colegiul penal, apreciază ca juste concluziile instanței de apel, privind constatarea vinovăției inculpatului Rusev A. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, fiind prezente toate elementele acestei infracțiuni, dedu-se din cumulul probelor administrate la caz.

Din considerentele expuse, Colegiul penal concluzionează că recursul declarat este neîntemeiat și urmează a fi respins ca vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 22 octombrie 2015, declarat de către inculpatul Rusev Alexandr Iacov, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 13 aprilie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie